

da videla je živega hudiča,
 ki je vihral ko huda ura v gozd,
 tako da švigal plamen je pred njim,
 za njim pa se je vseokrog kadilo
 in izpod urnih podkev konjevih
 so se kresale brez prestanka iskre,
 velike najmanj kakor debel oreh.
 Sosedje, znanci, sorodniki v vasi,
 ki poslušali so razburjeno
 dekletovo povest z napeto pažnjo,
 so kar strmeli pa se križali
 in marsikdo izmolil je tedaj
 natihoma molitvico pobožno.
 „Izprijen svet je,“ pravili so starci;
 „ob belem dnevi hodi vrag po zemlji,
 tako razsaja dandanašnji greh.
 Da, tega kriva grešna je mladina.
 Obvarujte nas zlega vsi svetniki!“
 Mladina pa je ugovarjala:
 „Nič boljši niste bili v mladih časih;
 še več ste pač grešili kakor mi,
 a zdaj nam ne privoščite veselja,
 zavirate zabavo nam najmanjšo,
 ker so za ples kosti vam preokorne.
 Če hodi res peklenšček med ljudi,
 so to zakrivili le vaši grehi.“
 In pravdajo se dolgo, kdo je kriv,
 na koncu se še najbolj vroča kri
 razvname, da zaključi stvar pretep.

(Dalje prihodnjič.)

Bil je pomladni čas.

Bil je pomladni čas,
 bile pomladne noči,
 lepše kakor zvezde
 sijale so tvoje oči.

Prišlo je od bogvekod
 in šlo je bogvekam —
 Kot križ na skalnatem vrhu
 sem jaz v življenju sam.

Milan Pugelj.